A°. 1838. N°. 72.

VRIJDAG, DEN 7den SEPTEMBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 6 *September* 1838.

Heden zijn in *Ondertrouw* opgenomen: GEORGE PRINGLE en JOHANNA FREDERICA VAN HALM.

En

ISAAK JACOB BUENO DE MESQUITA, Weduwenaar van RACHEL BUENO DE MESQUITA en SARA DE LA PARRA. — Allen alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Administrative Policie.

Met de ALGEMEENE SCHOUWING over de *Straten*, *Grachten*, *Waterlozingen*, *enz.*, op Maandag den *eersten* October e. k., een aanvang zullende worden gemaakt, zoo worden de Eigenaren van Huizen ter dezer stede, naar aanleiding van Art. 2 en 9 in verband met Art. 84 der binnen de Kolonie vigerende Reglementaire Bepalingen, voor de Plaatselijke en Landelijke Policie; herinnerd aan hunne verpligting:

1o. Om de *Kleine Trenzen* of zoogenaamde *Trekkers* voor hunne Gebouwen, ter breedte van TWEE EN EEN HALVE VOETEN; te doen delven of ophalen; — en

2o. Om de Straat of Passage langs hunne huizen, ter breedte van VIJFTIEN VOETEN, met Schulpen te doen beleggen.

Paramaribo, den 6 September 1838.

De Procureur Generaal *ad interim* der Kolonie *Suriname*,
P. FIERS SMEDING.

Mengelingen.

DE BARBIER DER ROMANTISCHE SCHOOL.

Ik stapte in het *Hôtel de Portugal* af; het ligt in de *Rue de Mail*, in het middelpunt van *Parijs*, en behoort tot de logementen van den eersten rang. Vlak daar tegenover staat een groot huis, boven welks poort eene tamelijk verbleekte, driekleurige vlag wappert In dit huis is de expeditie eener courant, wier naam *le Temps*, met vingerlange, vuisdikke, slechts vergulde letters, boven de poort in den muur gebeiteld is. Digt bij dit huis woont *Monsieur* Narcisse, een fashionable barbier, aan wien ik, gedurende mijn verblijf te *Parijs*, de verpleging van mijne *barbe à la jeune France* toevertrouwde.

Het was een rare snaak, die *Monsieur* Narcisse. Toen hij mij de eerste maal de eer van zijn bezoek aandeed, stond ik verbaasd over de elegance van zijn toilet, over de fijnheid van zijn linnengoed. De Duitsche barbiers zijn doorgaans meer of minder morsig, de Fransche daarentegen buitengewoon net en zindelijk. *Monsieur* Narcisse was, in den strengsten zin van het woord, een *dandy* van het zwaarste kaliber.

Toen hij mij de eerste maal het sneeuwitte servet om den hals deed, en met een welriekend kwastje mijn gezigt bestreek, bleef hij plotseling staan, en riep:

»*Diantre*, welk eene frappante gelijkenis!"

»Met wien?" vroeg ik.

»Met den Corypheus onzer romantische letterkunde, met den beroemden dichter van *Antony*, met den grooten Alexander Dumas."

»Dat hebben er meer gezegd, dat ik wat op hem leek. Kent gij hem?"

»Zoo goed als mijzelven; ik heb de eer zijn barbier en landsman te zijn. Wij zijn beiden te *Villers-Cotterets* geboren, en bezochten te zamen de lagere school aldaar. Alexandre leidde zich op de scandeer- en ik mij op de raseerkunst toe. Wij zijn intime vrienden; ik bezoek hem dagelijks."

»Om hem te scheren?"

»Om met hem te converseren. Kent gij zijn drama *Catharina Howard?*"

»Ja."

»Wat zegt gij van het tooneel in het derde bedrijf, waar Catharina uit den schijndood ontwaakt, en de groote alleenspraak houdt?"

»Dat tooneel is echt dramatisch."

»Ik verzoek wel zeer ..."

»Die alleenspraak is hoogst treffend."

»Gij beschaamt mij"

»Hoe dat?"

»Nu, die alleenspraak is van mij."

»Van u?"

»Ja, van mij: zoo niet geheel en al, dan toch voor het grootste gedeelte. Op zekeren morgen bezocht ik hem; hij zat aan zijnen lessenaar en schreef. »Weêr aan het werk, naar ik zie?" zeide ik. — »Ja, waarde Narcisse!" zeide hij. — »Zeker weer een nieuw drama?" »Geraden." — Mag ik wel den titel weten?" — »*Catharina Howard.*" — »Mooije titel. Zal het haast gereed zijn?" — »Ik ben thans aan het derde bedrijf. Hebt gij tijd?" — »O ja." — »Nu dan, wil ik er u een tooneel uit voorlezen." — »Voor den dag er mede!" sprak ik, en Alexandre begon. Toen hij gedaan had, vroeg hij: »Wel nu, Narcisse, wat dunkt er u van?" Ik had er het een en ander op aan te merken, en gaf hem een paar welgemeende wenken, die hij ook heeft opgevolgd..."

Ik begon thans dermate te lagchen, dat mij de zeep van de wangen viel.

»Gij lacht?" riep hij: »over mij welligt?"

»Neen, goede vriend! ik lach thans over Moliere, die al zijne blijspelen aan zijne keukenmeid voorlas. Gij kent waarschijnlijk vele schrijvers en letterkundigen?"

»Ik ken ze allemaal. Ik scheer de geheele ladder der romantische school, van de benedenste sport tot de bovenste, en inzonderheid het geheele *Revue de Paris*, van den redacteur af, tot den minsten zijner medewerkers. Misschien wilt gij gaarne weten, hoe dikwijls zij zich laten scheren. Löwe Weimars, Léon Gozlan en Alphonse Karr laten zich driemaal, Eugène Sue, Henrij Berthoud en Edgar Quinet viermaal, Horace de Balzac, Granier Cassagnac en Gustave Planche vijfmaal, Frederic Soulié, Michel Masson en Alfred de Musset zesmaal, Alexandre Dumas, Jules Janin en Henrij de Latouche zevenmaal in de week, doch Victor Hugo en Alphonse Royer in het geheel niet scheren."

»Hoe? in het geheel niet?"

»Neen; zij scheren zich zelven. Dan heb ik nog eenige klanten, die zich slechts eens in de week laten scheren. Hiertoe behoort Paul de Kock, die wel niet tot de romantische school behoort, maar toch een zeer geestig schrijver is; hij heeft wel een zwaren baard, doch behoort tot de aanhangers van Epicurus, die, zoo als men weet, juist niet van de zindelijkste zijn; — en Eugène Scribe; deze zou zich veel meer laten scheren, maar hij heeft te weinig tijd, want alle schouwburgen bestellen hem *vaudevilles*. Eindelijk heb ik nog klanten, die zich slechts eens om de veertien dagen laten scheren, bij voorbeeld George Sand."

»Mijn Hemel! ik dacht, dat dit eene dame was?"

»Dat is zij ook."

»En laat *Madame* Dudevant zich scheren?"

»St! schreeuw zoo hard niet; men zou het kunnen hooren. Barbiers en kappers hebben stilzwijgend de verpligting op zich genomen, om in alle dingen discreet en stilzwijgend te zijn."

»Dat merk ik. Scheert gij ook niet van de oude klassische school?"

»Voor geen geld van de wereld."

»En waarom niet?"

— »Omdat de meesten stijve, droomerige, vervelende oude paaijen zijn.

Ik lachte, dat de glazen er van dreunden.

»Slechts één van hen heeft de eer, door mij geschoren te worden, — Alfred de Vigny namelijk. Ik geef hem boven al de anderen de voorkeur, niet omdat hij een Graaf en magtig rijk is, maar omdat hij in den jongsten tijd een tooneelstuk heeft geschreven, met name *Chaterton*, dat, tusschen ons gezegd en gebleven, een paar vrij redelijke tooneelen heeft. Mijn vriend Janin heeft het geprezen."

»Hoe? zijt gij ook met den Heer Janin bevriend?"

»Wij staan op eenen vriendschappelijken voet. Toen ik hem heden voor acht dagen bezocht, schonk hij mij eene geheele doos vol Turkschen tabak, dien hij, den dag te voren, van een onzer aanzienlijkste diplomaten ten *cadeau* ontvangen had. Wij bestaan elkander, voor het overige, nog eenigzins in den bloede; zijn vader te *St. Etienne* had een barbier, die mijn lijfelijke vader was. Jules bemint mij als zijnen broeder. Reeds meer dan eens heeft hij zijn *fueilleton*, voordat hij het ter drukkerij zond, mij voorgelezen, en mij in twijfelachtige gevallen om raad gevraagd. Ik ben rond voor de vuist, en maak niet veel complimenten met hem. Onlangs las hij mij eene kritiek over eene nieuwe *vaudeville* van Ancelot voor. Zij was geestig, dat is waar, maar stekelig, zeer stekelig; het ergste kwam daarbij de kleine Jenny Vertpré weg. Hij schreef onder anderen: *Voilà une quarantaine de mauvaise humeur qui a toujours vingt ans.* »Hoor eens!" zeide ik: »dat is nu toch wat erg." — »Gij schijnt u voor haar te interesseeren?" — »Ja," zeide ik. — »Waarom?" vroeg hij. — »De Heer Carmouche, de gemaal van deze Mars van het *boulevard*, is een mijner oudste klanten." — »Zoo, dat wist ik niet," zeide Jules, en streek de plaats door, alleenlijk mij ten gevalle. Maar ik bid u zwijg daarvan!"

»Stel u gerust!"

»O, die Janin is de bolleboos der feuilletonisten. Nu en dan help ik hem met eenige *calembourgs*. Ik en Odry bezitten, in deze

soort van woordspeling, eene ons eigendommelijke vlugheid. De lezers van Janin's *feuilleton* hebben vaak hartelijk gelagchen over menig *bonmot*, dat mij onder het scheren ontviel. In den schouwburg van het *Palais Royal* werd eens eene *vaudeville* gegeven, welke *Triolet* heette, een mager product, waarin Déjazet, en twee andere tooneelfreules, niet minder leelijk dan deze, de hoofdrollen speelden. »Zijt gij er gisteren ook geweest?" vroeg Jules. — »Ja," zeide ik. — »Nu, hoe heeft u dan het *Triolet* bevallen?" — »Dat *Triolet*," zeide ik, »is wel ter dege een *Trio laid*." — »*Charmant! charmant!*" riep Jules uit, en meende van lagchen te barsten. Den volgenden maandag las ik mijn *calembourg* in zijn *feuilleton*. [illegible]

Ik lachte dermate, dat ik mijn buik moest vasthouden.

»Gij lacht alweder; waarover?"

»Kunt gij nog vragen? Over uw *calembourg*."

»O, bijna dagelijks ontglipt er mij zoo een. Jules vangt ze op, en weet ze dan behendig in zijn *feuilleton* te vlechten. Het doet er niet toe; wij blijven daarom toch goede vrienden."

»Gij zult zeker wel reeds het een en ander hebben geschreven?"

»Tot dusverre slechts een paar kleinigheden, zoo als *Marie, tudors*, eene parodie op Victor Hugo's *Marie Tudor*, en *Diavolo, le tiran pas doux*, persiflage op Hugo's *Angelo Tiran de Padoue*."

»Hoe? deze beide stukken zijn van u?"

»Alle stukken eigenlijk niet, maar de titels. Ik heb ze in het koffijhuis aan een onzer jonge vaudevillisten verteld, en deze heeft daarop een paar stukken gemaakt."

»Gij schijnt van Victor Hugo zeer veel te houden?"

»Gij dwaalt."

»Maar hij is toch de koning der nieuwere letterkunde."

»En toch mag ik hem niet lijden."

»En waarom niet?"

»Omdat hij zich niet meer door mij laat scheren. Vroeger behoorde hij ook tot mijne klanten. Toen hij mij het tweede bedrijf van zijn *Marie Tudor* voorlas, vond ik daarop veel aan te merken. Dit kon Victor niet velen, en zulks was de reden onzer oneenigheid. Sedert dien tijd scheert hij zich zelven."

»*Apropos!* zeidet gij niet, dat gij ook den Heer de Balzac scheerdet?"

»Om u te dienen. Hebt gij ook zijnen nieuwen roman *Père Goriot* reeds gelezen?"

»Nog niet, maar ik hoop het spoedig te doen."

»Morgen zult gij van mij een exemplaar hebben. Balzac schenkt mij telkens een van al zijne uitkomende werken."

»[illegible] Maar zeg eens, scheert gij ook de schouwburgen niet?"

[illegible] de *Groote Opera* en de *Porte St. Martin*."

Monsieur Narcisse wijdde mij thans in alle intrigues, geheimen en avonturen der coulissenwereld in, en ik vernam op die wijze meer, dan ik anders het vermoeden zou hebben. [illegible] lijk mij dagelijks door hem scheren, en de jonge man had mij iets nieuws te vertellen. *Monsieur* Narcisse was een nieuwsblad van [illegible] de smakelijke *chronique scandaleuse* der goede stad *Parijs*, en daarbij een [illegible] die in de kunst van liegen zelfs den [illegible] heer de Creci, in d'Harville's blijspel *Le menteur et son fils*, overtrof.

[illegible]

ZONDERLING OPHOUDEN VAN DOOFHEID.

Zekere Heer Feljaten heeft aan de *Academie des Sciences* te *Paris* het volgende merkwaardig geval medegedeeld.

De zoon van een metselaar te *Chartres* die doof geboren en bij gevolg ook stom was, begon in den ouderdom van 23 of 24 jaren plotseling te spreken, zonder dat men ooit te voren eenig woord van hem gehoord had. Dit verwekte natuurlijk algemeene opmerkzaamheid. [illegible] velen hielden het voor een soort van wonder; de jongman zeggen gaf eene eenvoudige en natuurlijke verklaring van dit geval. Vier maanden geleden, zoo [illegible] betuigde hij — was hij door een nieuw, zeer aangenaam gevoel overvallen, dat, zoo als hij later bemerkte, daar van daan kwam, dat hij het slaan van klokken hoorde. In het begin had hij slechts met één oor gehoord: later echter was hem uit het linker oor een vocht geloopen, en toen had hij met beide ooren duidelijk gehoord. Van dit tijdstip af aan, [illegible] de grootste opmerkzaamheid naar de gesprekken en de bewegingen der [illegible] vergezelden. Hier hij reeds ten tijde zijner doofheid [illegible] had, dat andere personen elkander, op deze wijze mededeelingen deden. In korten tijd kon hij, door te letten op hetgeen er op het gesprokene volgde, de beteekenis dezer woorden ligtelijk raden, en na verscheidene proeven, waarbij hij zich zelven het gesprokene nabootste, meende hij na vier maanden in staat te zijn, zelf mede te spreken. Zonder er iemand te voren een woord van te zeggen, mengde hij zich in het gesprek, ofschoon veel onvolkomener dan hij gedacht had. Verscheidene geestelijken ondervroegen hem over God; onsterfelijkheid, zijne denkbeelden aangaande goed en kwaad, enz.; hij bleek echter, ofschoon men hem aan de kerkelijke ceremonie had gewend, omtrent dit alles geheel onwetend te zijn; ook van den dood had hij verwarde en onvolmaakte denkbeelden, en hij schijnt nimmer deswege te hebben nagedacht.

DE STEEN DER WIJZEN IN DE RIVIER SOAN.

De rivier *Soan*, welke den militairen weg van *Calcutta* naar *Benares* doorsnijdt, is beroemd wegens hare keisteenen. In den regentijd is de stroom drie (Eng.) mijlen breed, gedurende den overigen tijd van het jaar echter is het bed grootendeels droog. Naar de meening des volks, ligt in het bed dezer rivier de *steen der wijzen*, welk geloof op de volgende daadzaak steunt:

In de dagen, toen *Sassiram* en *Rotas-Ghor* bloeijende steden waren, trok een vorst, met name Schir-*Schah*, met eenen luisterrijken stoet over den *Soan*. Toen men de overzijde bereikte, was de ijzeren keten aan den poot van eenen olifant in zuiver goud veranderd, en de daarover geraadpleegde Wijzen verklaarden, dat deze keten met den *paros pathar* (den steen der wijzen) in aanraking gekomen moest zijn. Zulk eene gelegenheid, om onmetelijken rijkdom te verwerven, moest niet verzuimd worden, en er werd aldra bevolen dit het rivierbed eene menigte keisteen te halen. Aanzienlijken en geringen zetteden zich aan het werk, ieder met een ijzer in de hand; men bragt een keisteen aan, het [illegible] wanneer dit niet terstond in goud veranderde, wierp men die het in het water. Maar de tijd verliep, de menschen werden ongeduldig, en het wegwerpen ging vrij snel.

De blinde Fortuin liet eindelijk den regten steen in handen van een grasmaaijer vallen; het ijzer veranderde terstond in goud — maar, in de drift, vloog deze steen even zoo spoedig als zijne voorgangers in het water. De vorst vol woede door deze mislukking zijner hoop, liet den ongelukkigen grasmaaijer dadelijk met gebondene handen en [illegible] stroom werpen. Het zoeken [illegible] bleef vruchteloos; de steen [illegible] de rivier.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 3den dezer, het Schip *Elisabeth*, Kapt. P. Pühes, van Amsterdam, hebbende 63 dagen reis.

Den 4den, het Schip *de Jonge Arie*, Kapt. L. Has, van Amsterdam (laatst van Falmouth), hebbende 60 dagen reis.

UITGEZEILD.

Den 2den, de Nederlandsche Schoener *Gouverneur Generaal Baron van Heeckeren*, Kapt. P. L. de Hazeth, naar Curaçao, St. Eustatius en St. Martin. — Passagiers, de WelEdel Gestrengen Heer D. A. du Clouy, 2de Luitenant bij het Bataillon Jagers No. 27, deszelfs Echtgenoote en 2 Kinderen, de Heeren Henrij Herman Ellis, J. H. Brands en Johannes Abraham de Veer, Mejufvrouwen Catharina Bregman, de Veer, Catharina de Veer en Lotje Moddermen.

Pro Justitia.

Edictale Citatie.

Uit krachte van de acte derde default, met admissie tot eene *vierde* daging, *ex super abundanti*, verleend door Heeren Commissarissen ter Crimineele Rolle van het Geregtshof te *Suriname*, de dato 31sten Augustus 1838, aan het Publiek Ministerie dezer Kolonie, Impetrant van Edictale Citatie en Eisscher, Op en de Jegens A. C. KRIEGER, beklaagde ter andere zijde.

Zoo wordt door mij Exploicteur bij het Geregtshof dezer Kolonie, voor de *vierde* maal *ex super abundanti* bij Edicte *ad valvas Curiæ* gedagvaard:

De Persoon van A. C. KRIEGER, om ter zake der misdaad waarvan hij beschuldigd wordt, zich ter Crimineele Rolle van gemeld Geregtshof te sisteren, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 21sten September 1838, des voormiddags ten *negen* ure, ten einde op de vereischte vraagpoincten te worden gehoord; met inthimatie, dat bij faute van dien tegen denzelven zullen versocht worden, zoodanige profijten, als daar regten zullen bevonden worden te behooren.

Paramaribo, den 4 September 1838.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertentien.

(34428) Op autorisatie van den *Pupillairen Raad*, zal de ondergeteekende bij publieke inschrijving verkoopen:

TIEN 10 Balen KATOEN,

van de Plantaadje *Forgue*, voor 1/3 aandeel aankomende de Minderjarige JANE FRASER.

De Biljetten van inschrijvings zullen tot Woensdag den 12den dezer, des namiddags ten *twee* uren worden aangenomen.

Paramaribo, den 5 September 1838.

De *fungerende* Weesmeester,
J. O. N. ENGELBRECHT.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ
VAN
Weldadigheid.

[illegible]

VERGADERING van HOOFDBESTUURDERS EN ONDERSCHEIDENE COMMISSIEN, op Dingsdag den 11des September 1838, 's avonds ten 7½ uren, in het lokaal van de Loge *Concordia*.

(34423) [illegible] De bij vorige Couranten geannonceerde verkoop der PLANTAADJES *ANNA MARIA*, gelegen in rio *Saramacca*, en *L'EMBARRAS en VENLO*, gelegen in rio *beneden Commewijne*; zal alsnu plaats vinden op Donderdag den 13den dezer, des namiddags ten 4 uren, door- en ten huise van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

Paramaribo, den 5 September 1838.

J. L. KARSSEBOOM,
q. q.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd Tweedeks Barkschip *de Eensgezindheid*, Kapt. Casper Meijer. — Adres bij Gebrs. Reijne. — Sluit 25 September.

Het Galjootschip *Anna Maria*, Kapt. D. Steenveld. — Adres by Lesueur en Scheller. — Sluit 25 September.

Het Hoekerschip *de Jonge Arie*, Kapt. L. Has. Adres bij Lesueur en Scheller.

Naar Rotterdam:

Het Schooner Brikschip *Henriette*, Kapt. A. C. Kroll. — Adres bij Lesueur en Scheller. — Sluit 25 September.

[illegible]